

CSALÁDUNK

A SZEKSZÁRDI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG TÁJÉKOZTATÓJA

BÚCSÚ ÉS TALÁLKOZÁS

Az egyházközség búcsúünnepé mindig alkalmat ad a találkozásra.

Alkalmat arra, hogy a messzire szakadtak hazalátogassanak, alkalmat, hogy a nagy család összejöjjen, alkalmat, hogy a hétköznapi robotjában és rohanásában szétszakított szűkebb család végre derűs és felhőtlen nyugalomban együtt töltsön egy napot – az ol-tár meg a családi asztal körül. Alkalmat arra, hogy a régi barátok, ismerősök megálljanak (vagy éppen leüljenek) egy kicsit beszélgetni, és ne mindenki az óráját nézze három mondat után. Olykor épp ellenkezőleg: olyanokat ismerünk meg, akikkel eddig talán nem is volt kapcsolatunk, vagy csak nagyon felszínes. Az ünnep esélyt ad arra, hogy találkozzunk egymással, hogy kissé elcsendesedjünk, fölébe emelkedjünk mindennapi gondjainknak. Ez az ünnep azonban többet is kínál: jó lenne, ha magával az ünnepelttel, Máriával is találkozni tudnánk. Jó lenne, ha lélekben elbeszélgethetnénk a Szűzanyával.

Végiggondolhatnánk például: Ő kivel és hogyan találkozott, és milyen csodák fakadtak e találkozások nyomán.

„Hányféle találkozás, Istenem!” – sóhajthatunk föl Pílinzsky Jánossal, ha visszapörgetjük az evangéliumi eseményeket az Erzsébetnél tett látogatástól a keresztúti gyötrelemig.

Örömben, bánatban együtt Szűz Máriával: milyen szép lenne, ha minden helyzetben az Ő kezét foghatnánk. Ha majd ama másik „búcsú”: halálunk óráján is Ő kísérne el a Fiával való nagy találkozásra.

Kirsch János diakónus

Bemutatók: Kirsch János diakónus

Bizonyára sokakat meglepett, hogy Püspök atyánk az egyházmegye eddig egyetlen nő, családias diakónusaként a Szekszárd-újvárosi plébániára helyezte. Megvallom: alighanem én magam lepődtem meg ezen leginkább.

Nyilvánvaló: a jelenlegi súlyos paphiányt valamiképpen orvosolni kell. Én azt hiszem, ez nemcsak a főpásztor dolga, hanem egy kicsit mindannyiunké. Sokrétű feladat áll előttünk:

1. Imádkozzunk jó papokért.
2. Lehetőségeink szerint segítsük a papi hivatások kibontakozását.
3. Érezzük át felelősségünket az Egyház ügyeiért, s ne csak „felülről” várjuk a megoldásokat, hanem tegyünk meg minden tőlünk telhetőt a közösség érdekében, hiszen az Egyház – mi vagyunk!

Az Egyház vezetése is új utakat keres, ezek közül az egyik, hogy teológiát végzett, családias férfiakat bizonyos feltételek mellett szereppá szentel. Ez az egyházi rend első fokozata: lehetővé teszi istentiszteletek megtartását, kereszteleseket, esketéseket, temetéseket végzését. Az átváltoztatás, a gyóntatás és a betegek kenetének kiszolgáltatása azonban minden körülmények között az áldozópapi rendhez van kötve.

Néhány életrajzi adat: 37 éves vagyok, Mezőtúron születtem 4 gyermekes családban. Teológiát és tanárképzőt végeztem, feleségem, Ágota is hasonló képzettséggel rendelkezik. Egyházi szolgálatomat 1987-ben Tamásiban kezdtem, házasságkötésünk után 4 évig mindketten egy katolikus iskolában tanítottunk. Püspök úr 1994-ben az iregsemcei plébánia vezetésével bizott meg, most pedig Szekszárdra küldött.

Nyolc éves házasságunk folyamán 4 gyermekünk született: Veronika most kezdi a Szent József Katolikus Általános Iskola 1. osztályát, második kislányunkat egy esztendősen magához szülötta az Úr, Áron jelenleg 2 és fél éves, Márk mindössze nyolc hónapos.

Bízunk benne, hogy a mi kis családunk megtalálja helyét a szekszárdi egyházközség nagy családjában, és szeretettel fogadják szolgálatunkat.

A Szekszárdi Rk. Egyházközség nevében tisztelettel és szeretettel köszönünk el most **Antal Géza** volt újvárosi plébános úrtól, aki több éven át Sióagárd mellett Szekszárd Újvárosban is ellátta a plébánosi feladatokat. Örömmel dolgozott együtt a képviselőtestülettel, az Újvárosi Társaskörrel, az I. Béla király újvárosi cserkészcsapattal. Kívánjuk és reméljük, hogy új állomáshelyén, Pécsváradon is egészségben és fiatalos lelkesedéssel szolgálja az ottani híveket. (Farkas Béla - plébános)

Szeptembertől az istentiszteletek rendje az Újvárosi templomban:

Szombat estéknél fél 6-kor: vasárnapra is érvényes igeliturgia.

Vasárnaponként a megszokott időben, reggel fél 8-kor és de. 10 órakor: egyik héten mindkét időpontban szentmise, másik héten igeliturgia, amely ilyenkor éppúgy érvényes a vasárnap megszentelésére.

Havonta egy alkalommal 2. vagy 3. vasárnap német nyelvű szentmise.

Hétköznapokon: – hétfőn reggel 7 órakor szentmise

– keddtől péntekig minden nap reggel 7 órakor ige-istentisztelet.

Az **igeliturgia** a szentmisét helyettesítő istentisztelet, amelyből az áldozati rész (az átváltoztatás) kimarad. Természetesen az ige-istentiszteleteken is mindig lehetőség van szentáldozáshoz járulni.

Köszönet a jóságért

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat pécsi Ifjúsági csoportja által meghirdetett „Bőjti jó cselekedetek – mi jut eszedbe a húsvét-ról? –” című pályázat eredményhirdetése 1998. április 23-án Péccsett volt.

Közel 400 rajz érkezett 20 helységről.

A zsűri 20 pályamunkát emelt ki, amelyeket különdíjjal jutalmazott. A mi szekszárdi Szent Ríta Katolikus óvodánkból 29 db rajzot küldtünk be. Somogyi Kinga kiscsoportos óvoda nyerte el az egyik különdíjat.

A pályázaton részt vevő összes gyermek ajándékot kapott a Máltai Szeretetszolgálat és a pécsi Polgármesteri Hivatal jóvoltából.

Szívonalas egy órás szórakoztató műsort adtak a gyermekek tiszteletére gitárszóval, közös énekléssel.

Az ünnepélyes díjkiosztást pedig állófogadás követte. A nap hangulatát a szép nap-sütéses idő is fokozta.

Köszönjük szépen mindazoknak, akikől az ötlet származott, hogy több száz gyermeknek ezáltal szereztek nagy-nagy örömet.

Szekszárd, 1998. május

Szent Ríta Katolikus Óvoda
gyermekeinek szülei

Várjuk – Találkozunk?

Először udvariasság vagy udvariaskodunk címet gondoltam.

Udvariasak vagyunk, legalábbis igyekszünk azok lenni. Néha túlzásba esünk és már morderos lesz e viselkedési formánk.

Aztán bosszankodtam magamon, hogy ilyen pont a templomban és éppen szentmise alatt és nagypénteken a kereszt hódolata alatt jut eszembe!

A gyerekeknek is mondjuk, mi felnőttek tudjuk, hogy a templom Isten Háza, a szentmisében Jézussal találkozunk. Amikor a szentáldozáshoz járulunk – ez a bensőséges találkozás a szentmisében – magunkhoz vesszük Jézust. Bennünk lesz, Jézus vár bennünket, mindenkit! A szentáldozásban egy testközeli találkozás történik.

Mi emberek szó szerint értjük és betartjuk, hogy Jézus vár! Sőt – várjon, amíg mi meggyünk!

Az áldozásnál is várjon ott az oltárnál, az áldoztató pap kezében a kehellyel, kezében Jézussal – várjon, amíg mi odamegyünk.

Mi nem rohanunk, mert udvariasak vagyunk. Megvárjuk, míg odaér a lépcsőhöz Jézus, és akkor megyünk ki a padból. Igaz, hogy akkor aztán egyszerre mindenki! És, hogy fogy a sor – mi nem mozdulunk a beállt sorból – hiszen azt nem illik! Valóban?

Nem jó az, ha a két sor szépen egyformán halad és egyszerre fejeződik be mindkettő?

Vagy nem szép, nem illik?

Az áldoztatás „rendje” és ugyanúgy a kereszthódolat „rendje” (előtte kérte a szertartást végző pap, talán túl gyorsan mondta és nem értettük meg) a két sorban előre az oltárhoz vonulást. Nem az egy sort! Nem az egyéneskedés – mi itt Isten előtt egyediek vagyunk, nincs szükségünk az egyéneskedésre is!

Akkor is észrevesz minket Jézus, ha csak a padban ülünk, hátha még a szentáldozásban személyesen találkozunk Vele!

Igen, igaz, hogy néha, vagy vasárnap a 9 órai szentmisén kicsit más a „rend”. Megvárjuk, hogy a mellékoltárnál áldoztatók elvonuljanak, és akkor indulunk a főoltár felé. Vagy ők jönnek a tömegben?

Igaz, hogy akkor egymás mellett két áldoztató áll – egynek egy sor jut. De ez a rendkívüli! Vagy ennek kell általánossá válnia? Ez az udvarias vagy illendő viselkedés? Talán nem ez az általános, hiszen már többször elhangzott, hogy kettes sorban jönnek szentáldozáshoz az emberek.

Amikor vendéget várok, elémegek. Jézust fogadom a szívembe, elmémbe, egész lényegembe – szeretettel megyek eléje és várom! Ő vár engem egész héten, minden nap minden percében! Itt meg én megyek Eléje! Nekem ez az udvariasság.

Dr. Mayer Klára

E L S Ő Á L D O Z Á S

Néha önálló, mint egy kis felnőtt, gondoskodik a kisöccse felé. Máskor megriadt, gyámoltalan, amikor megkérdezi: Ugye jössz értem az iskolába? S a szeméből azt olvasom ki: ugye nem hagysz magamra?

De mind jobban magadra kell hagynunk, hogy egyszer felnőtt légy, s ahogy a kezem szorítása enyhül, úgy szeretném, ha az Úr – aki a mi életünknek is gazdája – a Te kicsi életedben is mindinkább megjelenne.

Megható volt számomra, amikor készültünk az első gyónásra: feltette kérdéseit, hogy mi a bűn: a bocsánatos és a halálos? Hogy van az, hogy a másét ne kívánjuk, és ne árulkodjunk, füllentsünk célunk érdekében? S most már veszekedni se szabad a testvérekkel jóízűen? Gondban volt az én kicsi angyalom – láthatóan.

Én meg mosolyogva, kicsit aggódva figyeltem: le tudja-e küzdeni félelmét és szembenéz-e magával? Elég

érett ehhez?

Ma, amikor a felnőttek is mindent kimagyaráznak? Amikor a bűn léte megkérdőjeleződik, hiszen a „dolgok úgy alakulnak”! Maguktól persze a becsületesség pedig baleksággá degenerálódik.

Alapvető értékeink megkérdőjeleződnek meg: kell-e család, gyerek? Mint ha azt kérdeznék, hogy kell-e fény, meleg.

De hála a jó Istennek és a hitoktatóknak – Ági néninek –, alapos felkészülést követően megtörtént az első találkozás a szentgyónással. Felszabadultam, mosolyogva ért haza, mint a kalitkából szabadult kismadár. Szinte röpködött. Átélté – gondoltam magamban – azt az örömet, amit nem lehet megvásárolni, s amit csak a jó lelkiismeret adhat az embernek.

Így készülődve az elsőáldozás napja is elérkezett. Ragyogó napsü-

tésben, izgatottan bújtattuk gyermekeinket a plébánia által varratott, szép, egyszerű és egységes hófehér ruhába. Így vonultak át a templomba a Béla téren át.

Amikor a szertartás kezdetén a férjemmel együtt rátettük vállaira a kezünket, és elismételtük az áldás szövegét: melyben a jó Isten segítségét kérjük a gyermekünk felneveléséhez, meghatódtam. Hiszen nemcsak rajtunk múlik ez! Hogy ebben az értékválságos, kusza világban boldog és kiegyensúlyozott emberke legyen belőlük. Add, Uram, hogy a mi példánk vonzó legyen számára és kövessen Téged! (Hittem szerint ez nagyobb útravaló, mint lakáshoz, kocsizhoz juttatni.)

Ahogy áldozáshoz körbeállták az oltárt, mindannyian fehér, hosszú ruhában, összekulcsolt kézzel – semmi túll, semmi flanc – olyanok voltak, mint az angyalok tiszta kis lélekkel, hálát adtam az Úrnak értük. Bár ilyenek maradnának!

Simonné dr. Tajdina Julianna

MÁRIAPOLI '98. GÖDÖLLŐ (JÚL. 8-12-16)

A Fokolare mozgalom lelkiagyakorlatos napjait, amit együtt eltöltünk az egész ország területéről, sőt a határainkon túlról is, Mária-poli-nak, azaz Mária városának nevezzük.

Már nagyon várta a mi szekszárdi közösségünk ezeket a napokat. Végre elérkezett az idő és hét fővel résztvettünk ezen a lelkiagyakorlaton. Ebben az évben voltunk a legtöbben. Talán még ezren is lehettünk. Gyönyörű ünnepszorozat volt, igazi születésnap ünnep, hiszen hazánkban a 20-ik születésnapját ünnepeltük mozgalmunknak, Mária művének. Kedves köszöntő szavakat kaptunk. Mária-polinkra a belépőjegy a SZERETET. Az együtt eltöltött négy nap a köztünk lévő Jézus és a szeretet jegyében zajlott. Mivel a Szentlélek éve van, több alkalommal hallhatunk tapasztalatokat, hogy a Szentlélek adományait és gyümölcseit miként tudják alkalmazni plébániákon, a családban és a munkahelyeken. Az napok folyamán az Élő Jézus jelenléte megtapasztalható volt.

Az énekkar és a zenekar mindig sugárzó arccal adták elő nekünk a szebbnél-szebb dalokat. Valóban, mint azt az egyik énekünk is mondja: „Számítatlan a csoda, amit művelt az Úr...”, óráról-órára éreztük. Ebben az évben a sok-sok fokolare pap mellett magasrangú atyák is jelen voltak. Első nap a pápai nuncius úr misézett. Második nap Paskai László érsek úr.

A harmadik napon már kora délelőtt megérkezett megyéspüspökünk, Mayer Mihály. A püspök atya velünk töltötte az egész napot. Ezen a napon elzarándokoltunk Mária-besnyőre. Ezen a szép kegyhelyen a kapucinus atyák nagy szeretettel fogadtak minket. A szentmise keretén belül volt egy elsőáldozás és egy bérmálkozás is.

Este a már hagyományossá vált színes estet sok móka, kacagás követte. Késő este tértünk vissza Gödöllőre, a szálláshelyünkre. A napok során sok videófelvételt láttunk Chiara Lubic, a mozgalom megalapítójának útjairól. Így többek között az ENSZ-ben tartott beszédéből is. Aztán láttuk azt a felvételt, ami nekem személy szerint talán a legjobban tetszett. Meghívást kapott New Yorkba, a Harlembe. Köztudott, hogy oda fehér ember nemigen jut el. Csodálatos volt nézni és megtapasztalni, hogy az elején még olyan mogorva, morc arcú, színesbőrű emberek a végére nyitott szívű, vidám és nevető emberekké váltak. Chiara a szeretetről beszélt nekik, és arról, hogy ők is mily módon élhetnének ezt meg a saját vallásukban. Vezetőjük, a muzulmán immár nagy elismeréssel köszönte Chi-arának, hogy eljött közéjük. Elhozta nekik az élő Jézus, és az egyesült világ szeretetét. Ta-

lán a legjobb, ha szószerint idézem Chiara Lubic szavait a szeretetről:

„Szeretni jó, de helyesen szeretni ennél is több. Tanuljunk meg tehát helyesen szeretni.

Igen, mert a keresztény szeretet művészet, a szeretet művészete. Ez azonban megkövetel néhány dolgot:

Az igazi szeretet azt kéri, hogy Jézust szeressük abban, akit szerettünk. Tehát mindenki szeressük Jézust.

Az igazi szeretet nyitott mindenki felé: nem tesz különbséget. Nem létezik számára rokonszenves vagy ellenszenves, szép vagy csúnya, kicsi vagy nagy, honfitárs vagy idegen. Mindenkit szeret.

Aki igazán szeret, elsőként szeret. Nem azt várja, hogy őt szeressék.

Aki igazán szeret, úgy szereti a másikat, mint önmagát.

Aki igazán szeret, eggyé tud válni azzal, akit szeret. Tetteivel szeret.

Aki igazán szeret, nemcsak barátját, de ellenségét is szereti, jót tesz vele és imádkozik érte.

Jézus ezen kívül azt akarja, hogy a szeretet, amit a földre hozott, kölcsönössé váljon, hogy kölcsönösen szeressük egymást.

Szeretet nélkül értelmét veszíti minden, szóljunk bár az angyalok nyelvén, vagy osszuk szét mindenünket a szegényeknek – ahogy Szt. Pál mondja.”

Szekszárd, 1998. július 13.

Árki Tiborné

Jöjj el Szentlélek-Úristen

Kérlek, jöjj el! Ahogy a hitet ajándékkal adtad éppen nekem... Te tudod, miért érdemeltem meg, add, hogy Erőddel képes legyek arra, amit kérsz tőlem. Milyen gyarló vagyok: Te kéred és én csak éppen alig vagy egyáltalán nem tudok úgy élni, ami kedves Neked. Ehhez kell az erő, a Te Szent Erőd, Szentlélek Úristen.

Ma, amikor minduntalan eltévesztjük az utat, saját magunk képére akarjuk vallásunkat is formálni, bízunk is meg nem is, hiszünk is meg nem is, minduntalan meginogunk, elcsábít a világ hívságával és kétes értékű csillogásával, add nekünk a Szentlelket.

Szekszárd, 1998. május 16.

Papp István dr.
egyházközségi tag

Az első pünkösöd emléke

Szél suhogás, – lángnyelvek...

Kinn az –éterben –

Félelem, s reszketések;
benn a teremben.

Mi ez? – itt a Lélek?

A Szent Szellem? –

Vagy Isten ereje –

a „mi” szíveinkben?

Péter szól: „boldog vagyok

Testvérek, Apostolok!

Jézust a Messiást

Példakép; állítsatok;

magatok, és a nép elé!

Legyen „Ó” a miénk, s az övék!

Ne higgyék, hogy megölték!

Hisz Lelke itt él!!! –

Bennem, s Tibennetek.

A Szentlélek hozta le:

a „lángnyelveken”...

s hitünkben megerősített!

Hirdessük mi mind!

Isten: – Erő és Szeretet!”

Amen

Szekszárd, 1998. Pünkösöd

dr. Föglein János

Az elmúlt nyár augusztusában a Schola Caritatis Cserkészcsapat képviselőjében 12 szekszárdi fiatalnak nyílt alkalma arra, hogy tíznapos nemzetközi (angol-német-magyar) táborban vegyen részt az angliai Cranhamben. A cserkészetet az angol Sir Baden-Powell of Gilwell alapította. A nemzetközileg azonos alapelveket országoként némileg eltérő módon valósítják meg a cserkészletben, ezért különös jelentőséget kap az a tény, hogy a gyakorlatban figyelhetjük meg, hová fejlődött az alapító ország cserkészmozgalma az utóbbi évtizedekben. A tábor programját hagyományosan alkotó portya, természetjárás, kötélrögzítésű faépítmények készítése és tábori újság szerkesztése mellett helyet kapott a hegymászás, a barlangászat és a kajakozás is. Szekszárd német testvérvárosának, Bietigheim-Bissingennek jelenlévő cserkészeivel természetesen a korábban már látott német módszerről is tapasztalatcserét folytattunk. Idén is szeretettel várunk minden 6 évnél nem fiatalabb érdeklődőt a vasárnap 9 órai misék után a Belvárosi Plébánián.

Hegyi László

A belvárosi plébánia hírei

1998. MÁRCIUS-1998. AUGUSZTUS

MEGKERESZTELTEK

Málinger Máté
Istlstecker Zsolt
Kövecses Olivér
Kövecses Kamilla
Baki István
Béndek Gábor
Béndek Tamás
Guzsván Vivien Emese
Gyenei Richárd
Jakob Csilla
Jauch Bernadett
Letenyi Balázs
Schreck Renátó
Vesztergombi Alexandra
Jantner Balázs Dániel
Simon Kitti Rebeka
Kiss Nándor Lajos
Bögre Bálint Imre
Tóth Bálint
Sáfrán Péter Márk
Mayer Laura
Szanyó Veronika
Schwemmer Rita
Radnóti Péter Sándor
Tóbiás Vanessza
Gógös Richárd
Paderni Patrizia Daniela
Árki Anna

Csibor Enikő
Csizmadia József
Mátyás Csaba
Nárai Klaudia
Rochi Tünde
Szava Vanda Rita
Dézsi Szilvia Rita
Török Dóra
Török Bálint
Weber Péter Tamás
Stephaich Rajmund
Illés Bence Ferenc
Zákányi Eszter
Cziráki Gergő
Kujáni Bernadett Anita
Szilvácsku Zsófia
Miklós Szimonetta Tullia
Nagy Réka
Fülöp Áron
Bárkányi Vivien
Laták Vince
Gyenis Boglárka
Halász Solt
Farkas Ágnes
Sinkó Andrea
Knoch Tibor
Faik Ivett
Bovári Gábor
Bovári József

Szép Anita
Lorencz Zsolt
Dúzi Lőrinc Simon
Horváth Adrián Zoltán
Berényi Szandra
Harsch Leila Krisztina
Végh Péter Dániel
Hornok Enikő Csenge
Mechil Márton Béla
Pécsi Bence
Gáspár Tamás
Ömböli Bence
Mozolai Noémi Lujza
Lengyel Márton
Herczeg József
Főfai Tamás
Kelemen Márton
Gruber Enikő
Soós Anna
Makk Dávid
Mác Andrea
Márton Mária
Tasch Vivien Emese
Faust Gábor
Szegedi Anna
Óvári Panna Mária
Török Zsombor Áron
Horváth Mária
Horváth János

Kerekes Ramóna
Kapuvári Ferenc
Rác Mónika
Tumpek Dávid
Pál András

MEGHALTAK

Lukács Mihály
Fekete Józsefné
Gyurkovics János
Embersics Lászlóné
Gyócza István
Éberhardt Andrásné
Virág Istvánné
Fazekas Vince
Dorogi Márton
Prantner József
Gyurkovics Istvánné
Fehérváry Lászlóné
Höffler Magdolna
Walter Simonné
Pfaff Andrásné
Steiner András
Varga Józsefné
Támer István
Acsádi Istvánné
Tóth Katalin
Kovács István
Barna Józsefné

Borus Istvánné
Moizes Lajos
Berek Jánosné
Kugler Györgyné
Szakály Ferenc
Dorogi Mártonné
Baksa Béla
Horváth Attila
Kugler József
Lackó László
Beke Mártonné
Palaczki Mártonné
Tarján László
Schuler Jánosné
Gyimesi Ferenc
Leipold Julianna
Kiss Jánosné
Csillag Anna
Aczél Pál
Csötöngyi István
Molnár József
Kurcz György
Ghika Igonné
Fülöp Simonné
Majlát Mihály

MEGESKETTEK

Matus István – Czank Anett
Cseszák Zoltán – Schwemmer Rita
Klemm Kálmán – Nagy Anita
Guld István – Gelencsér Noémi
Dr. Ótos Attila – Csibor Enikő
Pálkás Zsolt – Márcz Éva
Nagy Imre – Horváth Ibolya
Tóth Sándor – Jerga Annamária
Zádori János – Varga Emese
Heimann László – Nárai Klaudia
Mester Ferenc – Csillag Timea
Horvát Zoltán Gábor – Varga Rita
Szabó István – Varjas Ildikó
Térmei László – Lázár Edit
Ranga Roland – Lovász Ramóna
László Árpád – Szekulity Krisztina
Fekete Csaba – Kárpáti Timea
Kiss György – Molnár Tünde
Kiss Tibor – Martos Dóra
Kirschner Zoltán – Rimpler Magdolna
Dani Ferenc – Turcsányi Éva
Hepe Norbert – Turcsányi Ágnes
Huber Ferenc – Takács Ágota
Dr. Káldi Iván – Huszár Zsuzsanna
Liker Attila – Konrad Mónika
Dávid Zoltán – Schwartz Szilvia
Pintér Imre – Hunyady Orsolya
Grünfelder Károly – Czéh Józsefné
Villányi József – Hankovszky Zita
Frei József – Soós Ágnes
Nagy Gábor – Ignác Szilvia
Kocsis László – Máthé Annamária
Kapuvári Ferenc – Sohajda Anett
Ignác Zoltán – Erős Adrienn

MORZSÁK

A KEDDI FELNÖTT HITTANCSOPORT mindkét nyári programja emlékezetes marad a résztvevők számára:

– Az első Sirok. Ez a Mátra és Bükk között fekvő kis község kántorlakása adott táborunknak szálláshelyet. Volt minden: lelkiügyakorlatos nap a bencés nővéreknél Tiszaalpáron, látogatás a klarisszánál Szécsényben, falusi litánia Hollókőn, álmélkodás a feldebrői altemplomban, gyakorlatúra Magyarország legmagasabb csúcsára, hajnali napfelkelte a siroki várromnál, kutya-támadás, palacsintásítás, még az utolsó napi általános gyomorrontás sem vehette el jókedvünket.

– A másik Kópháza. Magyarország egy horvát nemzetiségű községének búcsújáróhelye, ahol egy éven át őrizték a mariazelli vándor Szűzanya szobrot. E templomban vehettünk részt egy Máriaát köszöntő áhitaton, s vezethettük a hívek elmélkedését, közös imáját a két kegyszobor jelenlétében. Együttal találkozás is volt az ottani két, már egy évvel korábban megszeretett plébánosokkal, Antal és Imre atyákkal, akikkel együtt zarándokoltunk el Mariazellbe.

A BELVÁROSI TEMPLOM padlózatának márványozása nagyjából befejeződött, reméljük, hogy az ős folyamán a mellékoltárok is elkészülnek, ahogy hallottuk Brunner Emil vállalkozótól. A jelenleg folyó asztalos munkákat Merkl Ferenc irányítja. A falakat megszépítő festő-restaurátor, Nagy Kálmán, adventre ígerte érkezését. Az orgona legszükségesebb hibáinak kijavítását szeptember hó folyamán reméljük Budavári Attila, pécsi orgonaépítő mestertől.

TISZATÚRÁN VOLTUNK. Öten fiatalok a plébániáról, júliusban hat napos vizitúrán vettünk részt, melyre régóta készültünk. Kenuval tettük meg a 146 km-es szakaszt a Felső-Tiszaán. Az áradás miatt nem volt veszélytelen a vizen, mégis sikeresen és jó hangulatban eveztünk végig a kitűzött távot. A későbbiekben reméljük, lehetőségünk lesz részletesebben beszámolni nem kevés élményünkről.

Frank Edit, Koppány Emese, Kuthy Szilvia, Molnár Judit, Szép Attila

Belvárosi Plébánia hirdetései

Szeptember 12-13: A város búcsúja Remetén, ahol a **vasárnap de. 10 órai** szentmisét, szentbeszédet és az ezt követő körmenetet Dr. Szabó Tamás, a pápai nunciustitkára tartja.

Szeptember 20-án: de. 9 órakor Veni sancte a belvárosi templomban

Szeptember 26-án: de. 9 órakor ökumenikus istentisztelet a belvárosi templomban a város Szüreti Fesztiválja alkalmából, melyen minden bizonnyal a lugosi testvérváros lelkészei is részt vesznek.

Szeptember 26-án Országos Karizmatikus Találkozó Budapesten a Sportcsarnokban. (Autóbusz indul Szekszárdról)

Október 3-án karizmatikusok lelki napja a Wosinszky Közösségi Házban, melyet Keczely Károly atya vezet

Október 23-25: Egyházmegyei Zsinat Pécsen, melyen Szekszárdról is részt vesznek világi küldöttek.

November 14-én Az Egyházközségi Képviselőtestület lelki napja, közösen a budapesti Szent Imre plébánia vezetőivel.

A kiadvány a Szekszárdi Egyházközség tájékoztatója.

Kereskedelmi forgalomba nem kerül.

Az egyházközség tagjai írták, illetve szerkesztették.

Szedés: Schubert Grafikai Stúdió '98

Nyomatás: Páskum Nyomda Szekszárd